

Peter Waagstein 70 ár

Tísdag den 7. des. fyl-
der Dr. Peter
Waagstein 70 ár.

Dr. Waagstein vir-
kede som sygehushæge
ca. 20 ár. De lyk-
keligste afsnit af hans liv
og virke var da han fik
lov til at arbejde sam-
men med sine to brødre
i udbygningen af
Klaksvik. — Leif som
jurist i rekonstruktions-
arbejde for Fa. J. F.
Kjølbro, Gunnar som
Ingeniør ved op-
førelsen af Christians-
kirken, en hjertesag for
ham ihukommende sin
farfars mangeårige
døgnbetjente ved den
gamle Klaksvik kirke.
Peter Waagstein selv
var dybt engageret i
byggemøder ved opfø-
relsen af den nye syge-
husfløj på Klaksvik
sygehus, — også for
ham en hjertesag
ihukommende sin far-

broders store arbejde
som sygehushusinspektør
og foregangsmand ved
oprettelsen af de fær-
ske sygekasser.

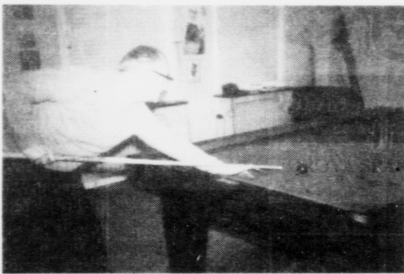
Dr. Waagstein har
engang fortalt mig om
sine drengeår i Tørs-
havn, og husker sin fa-
ders replik når tåge-
sirenen lød fra mole-
hovedet: »Ja, nu er der
solskin og varme i
Klaksvik, thi sydvest-
vinden er god ved
Klaksvik». Hans far
elskede sin fødeby
Klaksvik og fandt her
motiver til mange af
sine bedste malerier.

Peter Waagsteins
fremtidsønske for
Klaksvik er, at Færo-
erne altid må have råd til
at have to kultur- og er-
hvervskraftcentre, der
i ædel kæppestrid kan
give hinanden gode
incitamenter.

Til slut vil jeg så
gratulere Peter Waag-
stein på den runde fødsels-
dag og ønske ham
et langt og velfortjent
oikum, og samtidig
takke ham for hvad
han dengang var for
mig som min læge og
som makker ved bil-
lærdturneringene som
vi dengang havde.

Med tak for
optagelsen

Haldor Holm

Fundur i Keymannahavn:

Munandi ósemja í samgonguni

Mikudagin 1. desember varð
lýst til politiskan fund í Fø-
royahølundum í Rosenborg-
gade í Keymannahavn. Í
panelinum sótu Eilíf Samuel-
sen og Olaf Olsen, lands-
stýrismenn, Pauli Ellefsen,
løgmaður og Hilmar Kass.

Pauli Ellefsen legði fyrri við
at greiða frá landsstýrissam-
gonguni, hvat hon hevði av-
rikað hesi seinastu tvey árin.
Hann segði, at tær nógvu frá-
sagnirnar um tær sonevndu
kreppurnar í landsstýrinum
vóru ofta sera dramatiser-
aðar serliga tá tíðindini komu
í føroysku sendingini í Dan-
marks Radio. Tað var nógv
meira spennandi at lurta eftir

hesum sendingunum enn
teimum, sum vit hoyra í Út-
varpinum.

Hann vildi fegin svara
spurningum, men helt ikki at
tíðin skuldi brúkast ov nógv
at tosa um økonomi.

Pauli Ellefsen vildi ikki
reiðiliga kennast við tað
nógva tosið um kreppur. Tað
var heldur tað, at menn í
landsstýrinum vóru ikki heilt
samdir, og tað var meira, at
talan um at teir útsettu mál-
ini, tá teir ikki kundu semj-
ast, og tað kundi ikki sigast,
at tað vóru nakrar kreppur í
landsstýrissamgonguni.

Samarbeiðsavtalan var
soleiðis innrættað, at vóru

Japanskir bilar dýrari fyri landið

Ein tolllóg eigur ikki at broyta kappingarføri hjá tí ein- staka

Í samband við skrivningina
í bløðunum seinastu tíðina
um tolllógina hava vit ser-
stakliga lagt til merkis
eina ósákliga, reingjandi
og ljóta skrivning í Dag-
blaðnum, men hetta skriv-
ingarlóg eru vit kortini so
von við.

Sosialurin hevur í hes-
um sambandi kannað mál-
ið um tolling av bilum
nærri, og koma vit fram til
eitt úrslit, sum hevur
gjørt okkum ikki sørt
bilsnar.

Hetta úrslit visir
eisini enn einaferð, hvussu
sannleiksreingjandi blað-
stjórin við harkaliði á
Dagblaðnum eru.

Japanskir bilar dýrari fyri landið

Sannleikin er tann, at
japanski bilurin er umleið
15–25% biligari at fram-
leiða enn ein tilsvarandi
vestureuropeiskur bilur.

Men leggja vit flut-
ningskostnaðin úr Japan til
Vestureuropa afturat,
umleið 9.000 kr. fyri
hvønn bilin, verður tann

japanski bilurin umleið
4–5.000 kr. dýrari, enn
tann tilsvarandi europe-
iski bilurin, tá ið bilurin
stendur á keiuni í Havn.

Men av tí, at tollurin
bert verður roknaður av
framleiðslukostnaðinum
og ikki av flutningskostnað-
inum, verður tann
japanski bilurin biligari at
keypa frá føroyska bil-
handlaranum.

Tvs. hvør japanskur
bilur, sum kemur inn til
landið kostar tí føroyska
samfelagnum 4–5.000 kr.
meira, enn ein tilsvarandi
europeiskur, men sam-
stundis fær landið nógv
minni tollinntøku frá tí
japanska bilinum.

Um tolllógin verður
broytt til ein toll av virð-
inum á bilinum, eins og í
flest øllum øðrum londum,
kemur hetta ikki at kosta
förubáranum eitt oyra,
sjálvt um Dagblaðið
royrnir at billa folki hetta
inn.

Tvørturimóti verður
minkað um hallið á hand-
ilsjavnunum, og tollurin
verður meira javnt býttur
vilanna millum.

Viðvíkjandi millum-

handlarum má tað verða
eitt ynski hjá einum hvør-
um bilhandlara at sleppa
undan bæði europeiskum
og japanskum millum-
handlarum, men hinvegin
má tað verða frægari fyri
landið, at ein millum-
handlari í Keymannahavn
fær 1.000 kr., enn at
eitt japanskt farmaskip
fær 9.000 kr.

Men í dag verða tær
1.000 krónurnar tollaðar,
meðan tær 9.000 ikki
verða tað.

Her liggur orsøkin til, at
ein bilur, sum er dýrari
fyri landið, verður biligari

hjá forbrúkanum,
meðan minni fer í lands-
kassan.

Hetta má fáa ein og
hvønn politikara til at
huga seg um, tí tað kann
fyri landshúsarhaldið og
fyri tann einstaka forbrú-
kan bert verða ein fyri-
munur, at tollurin verður
roknaður av tí veruliga
innflutningsvirðinum. Ein
tolllóg eigur ikki at broyta
kappingarføri hjá tí ein-
staka.

Vit meta tó, at hetta er
eitt mál av stórum týð-
ingi, sum krevur eina sak-
liga viðgerð.

Johan Dahl Sørensen á Viðareiði til minnis

Eg var burturstaddur
á fjarløgnum miðum,
har sói ei um summarið
sær.

Ein silvitnis morgun
í juni í ár.

Tá ið deyðsboð eg
fekk av tær.

Þátt komu deyðs-
boðini av tær, tó eg
visti, at heilsan fyri
langari tíð síðani var
farin at bila.

Dahl, sum hann van-
liga varð nevndur, var
sonur Marin Elisabeth
og Søren Sørensen
undir Hoygardinum á
Viðareiði.

Dahl vaks upp á
Viðareiði og tók lut í
øllum arbeiði, sum tá
var vanligt úti á bygd.

Her var velting,
hoygging, ganga á
fjall, rokta fuglabjerg-
ini, útróður og annað
fyrifallandi arbeiði.

tá var ikki so lagligt
at koma til bygdina í
hansara uppvøkstri. Tá
var tað postbátarnir
»Emanuel», sum legði
at »Helluni», hvar alt
fyrst varð lossað í
opnan bát og so upp á
Helluna. Síðani skuldi
varan berast til hús.
Vóru ikki líkindi at
koma at Helluni, so
mátti farast undir
Leiti, hvar tað vóru 2
fjórðingar at ganga og
knossa alt til hús.

Handil var í hús-
inum, so her var altíð
okkurt at takast við.

Tað kom at verða
Dahl, sum fordi handil-
in viðari, og tað var her
fólkið á Viðareiði kom
at kenna Dahl best.
Her kundi altíð koma
eitt hugnaligt prátt í
lag. Her bleiv tosað um
dagsins viðurskipti
bæði burturi og heima.
Dahl var ein vitugur
maður, so tað var altíð
hugnaligt at koma á tal
við hann.

Í politikki var Dahl
avgjörður javnaðar-
maður, heimíð hjá
teimum var ofta eitt
savningsstað, tá ið
politikarar komu til
bygdina í ymskum
ørindum, og har varð
ongantið spart nakað í
bliðskapi.

Tað var hugnaligt at
vitja inn hjá Dahl og
Guðrid, sum hann gift-
ist við í 1956. Guðrid er
ættað úr Arnafirði, og
hevur hon verið Dahl
ein góður stuðul
igjøgnum lívið.

Nú stendur plássið
tømt eftir Dahl, og
sáknurin er stórur fyri
at hava mist ein góðan
mann og pápa, men eg
vil bert ynskja tykk-
um, sum eftir sita, at
Harrin má signa og
troysta tykkum í sorg-
ini.

Friður verið við
minninum um Dahl.

ein vinur

Framhald á baksíðuni